

rahha olli kullutanud; sesamma oštās mōndasuggu-
 sed keled rāfida ja temma sure tarkuše ja illusa wi-
 fide pārrast armastās ja auuštās tedda iggamees,
 kes tedda tundis. Temma iśsa, kes kindlaste omma
 wannematte uśso pole hoidis, olli ka omma tüttre
 omma ennese Juda uśso sees truište õppetanud;
 agga ep olnud paljo aega, siis sai tüttar haigetš,
 nenda et jo olli surremas, ja iśsa südda sai wāgga
 kurwakš ja olli ilma rahhota, sest et temma ušt
 temmale wāgga pišut lotušt andis, pārrast surma
 weel omma tüttrega kōkko sada. — Kui tüttar om-
 ma iśsa suurt kurbdušt nāggi, kutsus temma tedda
 ennese jure, ja ütles taśfase heālega, sest et temmale
 ennam joudo ep olnud wāggewašte rāfida: „iśsa
 kaš sa armastad mind?“ — „Sinna tead, waštās
 iśsa, et sinna armsam minno melešt olled, kui mailm
 keige omma warraga!“ — „Jśsa, kaš sa armas-
 tad mind tōeste?“ kūsšis tüttar teišt korda. Mišš
 sa minno kurwa süddamele weel sedda waewa teed,
 et sinna ei tahha uškuda, et minna sind armastan,
 ešs ma ep olle sulle mitmel wišil sedda naitnud ja
 tunništanud, et ma sind keigest süddamešt armastan,
 waštās iśsa. — „Agga kaš se on tōeste tōšši, et sa
 mind armastad, armas iśsa,“ kūsšis tüttar kolmat
 korda. — Jśsa ei sanud sure kurbduše pārrast en-
 nam waštada ja tüttar ütles weel: „minna tean,
 et sa mind ikka olled armastanud, sinna ollid ikka

wāgga helde minno wašto ja minna armastan sind
 keigest süddamešt, sepārrast minna julgen ühhe ašja
 sinno kāest palluda, kaš sinna tahhad minno palwet
 kuulda wōtta?“ — Oh armas laps, waštās iśsa,
 pallu miš sa tahhad, makško kuigi suurt hinda, olgo
 miš tahheš, keišt peab sulle sama, keišt tahhan ma
 sulle anda! — Armas iśsa, minna pallun sind siis
 keigest süddamešt, ārra rāgi ennam üht ainsa pahha
 sanna Jēsušsešt Maatsarettišt!“ — Jśsa ehmatas
 selle palwe pārrast nenda ārra, et ei sanud ennam
 sannagi rāfida. — „Minna tean, ütles tüttar,
 wāgga pišut Jēsušsešt, sest keddagi ei õppetanud
 mulle middagi temmast, agga minno haigušses ma
 ollen tedda kui omma Jśsandat ja hinge-peāštiat
 tundma õppinud, minna ušsun, et temma üfši mind
 woib õnsakš tehha, et minna kōl enne tedda ep olle
 armastanud, minna tunnen et minna temma jure
 lähhān ja ikka temma jure saan jāda! Sa weel, ar-
 mas iśsa, wōtta weel teišt palwet minno kāest kuul-
 da, murretse ennesele sedda ramatud, kōst seest sa Je-
 sušt Kristušt tundma õppid; ma pallun sind wāgga,
 wōtta t e d d a nīsammati armastada, kui sa siit-
 sadik m i n d olled armastanud!“ — Ennam ei sa-
 nud tüttar mitte rāfida, temma joud olli jo otša
 löppemas, agga need sannad ollid kurwa iśsa süd-
 dame sišse otsego kahheterrane mōel tungind, tem-
 ma ei joudnud ennam sedda kahhefordse hādda